

Gondolataim november elején

November első hete minden évben az emlékezés ünnepe. Kikre is emlékezünk ilyenkor? Mindenkire, akit valaha szeretünk, mindenkire, aki valaha szeretett minket. Mindenkire, aki fontos volt számunkra, mindenkire, akinek mi voltunk fontosak. Ők már nem lehetnek velünk, s talán egy másik dimenzióból figyelnek minket. Fizikailag ugyan már nincsenek itt, mégis közel érezzük őket magunkhoz. A szeretet az, amely nem engedi a feledést, a szeretet az, amelyik segít az emlékezésben. Ez az, ami legbelül a szívünkben lakozik.

A temető ilyenkor felélénkül. Égnek a gyertyák, csillognak a fények, néha egy-egy könnyes szempárban tükröződnek vissza. A máskor oly bénító csendben most halk beszédfoszlányok terjednek szét a térben. Szorgos kezek takarítják a sírokat, friss virágokat ültetnek, vagy tesznek a vázába, kicserélik az esetleg már kifakult koszorúkat. Majd megállnak egy kis időre, s emlékeznek a szeretteikre. Eszükbe jutnak a ki nem mondott szavak, az elmulasztott dolgok. Sokan ilyenkor jönnek rá, hogy több időt kellett volna eltölteniük egymással, de mindig volt valami probléma, ami akkor fontosabbnak tűnt az emberi kapcsolatoknál. Titokban reménykednek, hogy a szeretet jogán már mindez megbocsátásra került „odaát”.

Van, akinek szerettét hirtelen szakította el az ismeretlen, s nehezen sikerül a belenyugvás a megváltoztathatatlanba. Van, akinek a hozzátartozója felkészült az útra, s békében hunyt el szerető családjá körében. Van, aki hosszú, nehéz betegség következtében hagyta itt a földi világot. S vajon mennyien lehetnek azok, akik mellett az utolsó útjukon nem állt senki, aki lelkileg átsegíthette volna őket abba a bizonyos másvilágba? A lelki felkészülés sokat jelenthet, mert a békés, nyugodt halálhoz minden embernek joga van.

Morrie Schwartz szerint „Mihelyt megtanulunk meghalni, megtanulunk élni.”

A halál misztikusnak tűnő és félelmetes dolog. Az emberek nehezen beszélnek róla. Pedig ez az, amit senki se kerülhet el. Ki előbb, ki később. Egy haláleset emlékeztet minket saját halandóságunkra, s nem szívesen szembesülünk ezzel. Pedig a halál ugyanolyan természetes, mint maga az élet.

Mi élők, most épp úton vagyunk a fizikai „nemlét” két állapota között, vagyis a fizikai létben. Igyekezzünk ezt az időszakot megtölteni szeretettel, s olyan célok megvalósításával, ami örömet okoz nekünk. Próbáljunk a lényeges dolgokra koncentrálni.

„Nem kell megvetni a csekély dolgokat, mert azok vonják maguk után a nagyokat.”
Eugène Scribe

Éljük meg az érzelmeinket, nem szabad magunkba fojtani őket. Talán meglepő, de a bánatnak, gyásznak is gyógyító ereje van. Ahogy megéltük, s feldolgoztuk ezeket az érzéseket, utána el kell engednünk őket. Természetesen ez senkinek se lehet könnyű. Akinek ezt sikerült feldolgoznia talán könnyebb szívvel megy a halottaihoz, emlékezve a velük együtt töltött szép időkre, s arra gondolva, hogy elhunyt szerettei se szeretnék őt szomorúnak látni.

Az esti temető képe varázslatos látványt nyújt ilyenkor. Engedjük, hogy hasson ránk. Mélyedjünk el a gondolatainkban, ez segítheti lelki békénk megteremtését is.

Bízzuk szeretteink lelkét a szerető Istenünk kegyeire, s lépünk tovább. Amit a múltból hoztunk, az határozza meg a jelenünket, amit ma teszünk, az határozza meg a jövőnket. S ebben mindig kell, hogy helye legyen elhunyt szeretteink emlékének. Tehát gondolatban vegyük számba azokat, akik már elmentek közülünk, de jussanak eszünkbe azok, akik még velünk vannak, s akiknek az életét napról napra szebbé tehetjük.

Tartsuk meg szívünkben kedves halottaink emlékét!

„Mert a legárvább akinek
még halottai sincsenek
bora ecet könnye torma
gyertyájának is csak korma
álldogálhat egymagában
kezében egy szál virággal
mert a legárvább akinek
még halottai sincsenek „

Halottak napja Bécsben
részlet **Kányádi Sándor**
(egyik egyberostált) verséből

Lejegyezte: Bacsa Éva